

Arrest

nr. 61 870 van 20 mei 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 8 maart 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 9 februari 2011 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 maart 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. HINNEKENS, die loco advocaat A. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, van Armeense nationaliteit, dient op 5 november 2009 een asielaanvraag in.

1.2. Op 30 juni 2010 weigert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker stelt hiertegen een beroep in.

1.3. Op 27 augustus 2010 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.4. Bij arrest nr. 51 563 van 24 november 2010 bevestigt de Raad de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 juni 2010.

1.5. Op 8 oktober 2010 treft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de in punt 1.3. bedoelde aanvraag ongegrond wordt verklaard.

1.6. Naar aanleiding van het in punt 1.4. vermelde arrest, wordt aan verzoeker op 1 februari 2011 een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies). Dit is de bestreden beslissing, die als volgt is gemotiveerd:

“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan

*de persoon die verklaart te heten (...)
geboren te (...), op (in) (...)
en van nationaliteit te zijn : Armenië (Rep.)
het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.*

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 24 november 2010 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

2. Over de rechtspleging

2.1. In fine van zijn verzoekschrift vraagt verzoeker “kosten als naar recht.”

2.2. Gelet op het tijdstip van het indienen van het verzoekschrift en de op dat ogenblik geldende wetgeving kan de Raad in casu geen gerechtskosten opleggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. De verwerende partij werpt de exceptie van gebrek aan belang op, daar bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten de verwerende partij niets anders vermag dan in uitvoering van artikel 75, §2, eerste lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij, nu haar asielverzoek werd afgewezen en ze zich op illegale wijze op het grondgebied van het Rijk bevindt, bevel te verlenen om het grondgebied te verlaten.

3.2. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Gedr.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, p. 116-117*). Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037).

Artikel 52/3, § 1, van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

“§ 1. Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, beslist de minister of zijn gemachtigde onverwijld dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 11° of de in artikel 27, § 1, eerste lid, en § 3, bedoelde gevallen. Deze beslissing wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig het bepaalde in artikel 51/2.”

Artikel 75, § 2 van het Vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, § 1, van de wet, aan betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten.”

3.3. Uit het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij beslissing van 30 juni 2010 de verzoekende partij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus heeft geweigerd en dat de verzoekende partij tegen betreffende beslissing beroep heeft ingesteld bij de Raad, die de verzoekende partij bij arrest nr. 51 563 van 24 november 2010 eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus weigerde. Uit het administratief dossier blijkt nergens dat verzoeker tegen het arrest van de Raad enig rechtsmiddel heeft ingesteld binnen de wettelijke daartoe voorziene termijn. Ingevolge het uitvoerbaar worden van het arrest van de Raad werd in toepassing van artikel 75 § 2 van het Vreemdelingenbesluit op 1 februari 2011 aan verzoeker een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies).

3.4. Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de gemachtigde van de staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 52/3, §1 van de Vreemdelingenwet en artikel 75, § 2 van het Vreemdelingenbesluit, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij, daar zij niet als vluchteling is erkend en zij geen subsidiaire beschermingsstatus heeft gekregen, zich op illegale wijze op het grondgebied van het Rijk bevindt, een bevel te verlenen om het grondgebied te verlaten. De verwerende partij beschikt in deze over een gebonden bevoegdheid. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij geen nut opleveren. Er dient daarom vastgesteld te worden dat verzoeker geen belang heeft bij de huidige vordering (RvS 26 mei 2005, nr. 145.080; RvS 15 juni 2005, nr. 145.960; RvS 24 oktober 2005, nr. 150.611).

De exceptie van de verwerende partij is in de aangegeven mate gegrond.

3.5. Inzake de aangevoerde schending van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) kan het volgende gesteld worden:

3.6. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

3.7. Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of de bestreden beslissing hierop een inbreuk pleegt. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

3.8. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

3.9. De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating, dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

3.10. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

3.11. Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Verzoeker verduidelijkt in het verzoekschrift dat hij samenwoont met zijn ouders S. I. en H. T., met wie hij samen naar België is gekomen om op 5 november 2009 een asielaanvraag in te dienen. Verzoeker betoogt dat zijn gezin een hechte onderlinge band heeft en dat het vanzelfsprekend is dat hij met zijn gezin wil blijven samenwonen. Verzoeker vraagt dat er rekening wordt gehouden met zijn gezins-toestand.

Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen “*ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux*” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van zijn ouder, de afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind, de reële banden tussen ouder en kind.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 5 november 2009 samen met zijn ouders een asielaanvraag heeft ingediend. Uit de gegevens in het administratief dossier blijkt tevens dat verzoeker en zijn ouders op hetzelfde adres zijn ingeschreven. De Raad stelt vast dat verwerende partij deze gegeven niet betwist. Gelet op voorgaande kan in casu aangenomen worden dat verzoeker een effectief gezinsleven heeft in België. Er zijn in het administratief dossier geen indicaties voorhanden die wijzen op het tegendeel.

3.12. Aangezien verzoeker nooit tot verblijf werd gemachtigd betreft het in casu een eerste toegang en is er in deze stand van het geding geen inmenging in het gezinsleven van verzoekende partij.

In dit geval moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op gezinsleven te handhaven.

3.13. Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker meent dat het voor hem praktisch en wettelijk gezien totaal onmogelijk is om een gezinsleven in zijn land van herkomst te hebben terwijl zijn beide ouders intussen verder in België verblijven. Verzoeker betoogt dat in de bestreden beslissing nergens de noodzakelijke afweging gemaakt werd “*zodat artikel 8 E.V.R.M. onmiskenbaar werd geschonden.*” Verzoeker verwijst naar de beslissing van de Raad van 26 november 2010 waarbij zowel verzoeker als zijn beide ouders de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd. Ingevolge deze beslissing van de Raad werden aan de ouders van verzoeker bevelen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlagen 13quinquies) gegeven, die vervolgens bij beslissing van 25 januari 2011 werden ingetrokken. Verzoeker poneert dat het totaal onduidelijk, minstens dat er geen gerechtvaardigde objectieve grondslag, is waarom aan hem niet gelijktijdig met zijn ouders een bijlage 13quinquies werd afgeleverd en dat het net zo min begrijpelijk is waarom hem pas op 9 februari 2001 een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd “*en dit terwijl amper twee weken voordien verweerder was overgegaan tot intrekking van de beide ‘bevelen om het grondgebied te verlaten – Bijlage 13 Quinquies’ opzichts de beide ouders van verzoeker.*”

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift zelf aangeeft dat de Raad op 26 november 2010 het beroep van zijn ouders, tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 juni 2010 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire

beschermingsstatus, verwierp. Uit de gegevens die bij de Raad beschikbaar zijn, blijkt inderdaad dat de Raad bij arrest nr. 51 564 van 24 november 2010 het beroep van de ouders van verzoeker heeft afgewezen. Noch uit het administratief dossier, noch uit het verzoekschrift, noch uit de gegevens beschikbaar bij de Raad blijkt dat de ouders van verzoeker tegen dit arrest van de Raad enig rechtsmiddel hebben aangewend. Het arrest van de Raad is derhalve definitief en uitvoerbaar geworden. Naar aanleiding van het arrest van de Raad werden ten aanzien van verzoekers ouders op 6 januari 2011 bevelen gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13quinquies). Deze bevelen werden blijkens stuk 4 dat verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt, ingetrokken op 25 januari 2011. De Raad merkt op dat uit dit stuk 4 geenszins blijkt dat verzoekers ouders een legaal statuut hebben in België of dat er ernstige hinderpalen zijn die verzoeker en zijn ouders beletten om in hun land van herkomst een gezin te vormen en aldaar te verblijven. Verzoeker maakt met zijn betoog geenszins aannemelijk dat hij enkel in België met zijn ouders kan samenleven. De bestreden beslissing heeft voorts niet tot gevolg dat verzoeker enig verblijfsrecht ontnomen wordt. De bestreden beslissing heeft enkel tot gevolg dat verzoeker tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren nadat hij zich in het bezit heeft gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in België. Een tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort bovendien het gezinsleven van de verzoekende partij niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228).

Waar verzoeker stelt dat in de bestreden beslissing nergens de noodzakelijke afweging werd gemaakt en dat daardoor artikel 8 EVRM is geschonden, merkt de Raad op dat er geen ambtshalve motiveringsplicht bestaat voor de gemachtigde van de staatssecretaris in het licht van artikel 8 EVRM bij het treffen van een bevel om het grondgebied te verlaten na de vaststelling dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing treft tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en deze beslissing in beroep bevestigd wordt door de Raad die in deze beschikt over volle rechtsmacht.

Het beroep is onontvankelijk.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig mei tweeduizend en elf door:

mevr. S. DE MUYLDER, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. T. LEYSEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER